

การสำรวจความเป็นไปได้ในการยกเว้นการเรียนรายวิชาบังคับภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1  
และระบุทักษะที่ต้องพัฒนา

Exploring Possibilities in Exempting First Year University Students from Their Required  
English Course and Specifying Skills to be Developed

สาวิตรี มะดอมะ (Sawitri Madoma)\* ดร.มณฑา จาญพจน์ (Dr.Monta Chatupote)\*\*

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินว่านักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา ควรได้รับการยกเว้นการเรียนรายวิชาบังคับภาษาอังกฤษเป็นจำนวนเท่าใดและศึกษาความจำเป็นในการพัฒนาทักษะต่างๆทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาแต่ละระดับความสามารถ ใช้วิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอนได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 250 คน เครื่องมือที่ใช้คือแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารฯ และผลคะแนน O-NET ผลการศึกษาพบว่า ไม่มีนักศึกษาที่ควรได้รับการยกเว้นการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารฯ เนื่องจากส่วนใหญ่ (95.6%) มีความสามารถทางภาษาเทียบเท่ากับระดับ E (ตก) ของรายวิชาดังกล่าว และนักศึกษาระดับ E นั้นจำเป็นต้องพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษทุกทักษะ โดยเน้นทักษะคำศัพท์เป็นลำดับแรก และทักษะการอ่านเป็นลำดับสุดท้าย ผลการวิจัยสามารถนำไปใช้เพื่อจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับความสามารถและสอดคล้องกับความจำเป็นของนักศึกษา

ABSTRACT

The purposes of this study were to identify the number of Yala Rajabhat University's first year students' to be exempted from their required English course and to investigate different ability students' needs in English language skill development. The study was carried out with 250 students selected by Multi-stage Sampling. Two instruments used were the Achievement Test in English for Communication course and O-NET scores. The findings revealed that none of the first year students should be exempted from the course, since the large majority (95.6%) of them have proficiency equivalent to Grade E in the course achievement test and Grade E students need extra help to develop all language skills with vocabulary skill as a first priority, and reading skill as the last. The results can be used in managing the teaching and learning process which corresponds with their ability and needs.

คำสำคัญ: การยกเว้น รายวิชาบังคับภาษาอังกฤษ ความสามารถทางภาษาอังกฤษ

**Key Words:** Exemption, Required English course, General English proficiency

\*นักศึกษา หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่

\*\*รองศาสตราจารย์ ภาควิชาภาษาและภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่

## บทนำ

ทักษะภาษาอังกฤษเป็นเงื่อนไขสำคัญประการหนึ่งในการรับนักศึกษาเข้าศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ, 2556) เพราะในการศึกษาขั้นสูงนั้น นักศึกษามีความจำเป็นที่จะต้องใช้ภาษาอังกฤษในการค้นคว้าหาความรู้และสื่อสาร

การอุดมศึกษาในไทย ใช้ผลการทดสอบ O-NET (Ordinary National Educational Test) ซึ่งเป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์อิงมาตรฐาน (Standard-based achievement test) ในการประเมินระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาว่ามีความพร้อมในการศึกษาขั้นสูงมากน้อยเพียงใด ทั้งนี้ได้ใช้คะแนนดังกล่าวเป็นเกณฑ์หนึ่งในการคัดเลือกนักศึกษาศึกษาต่อทั้งในมหาวิทยาลัยของรัฐและเอกชน ซึ่งแบบทดสอบมาตรฐานนี้เป็นการวัดความรู้รอบยอปลายช่วงชั้นของนักศึกษามัธยมศึกษาตอนปลายตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2551 โดยให้คะแนน O-NET มีน้ำหนักเท่ากับร้อยละ 30 ของเกณฑ์การคัดเลือกทั้งหมด (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ, 2556) นักศึกษาที่มีระดับความสามารถต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนด ต้องเรียนหลักสูตรปรับพื้นฐานทางภาษาเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษให้มีความพร้อมก่อนเข้าศึกษาในภาควิชาบังคับต่อไป (Cotton & Conrow, 1998; Rethinasamy & Chuah, 2011; Teo & Chatupote, 2002)

นอกจากนี้ คะแนน O-NET ยังใช้เป็นองค์ประกอบหนึ่งในการจบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (Exit Examination) โดยใช้ผลการเรียนที่ประเมินโดยสถานศึกษา และคะแนน O-NET ในสัดส่วน 80:20 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2555) ดังนั้น ผลคะแนน O-NET จึงเป็นสิ่งสะท้อนให้เห็นถึงคุณภาพของผู้เรียนอันเกิดจากการจัดการเรียนรู้และการพัฒนาคุณภาพของสถานศึกษา

อย่างไรก็ดี นักเรียนที่เข้าศึกษาต่อระดับอุดมศึกษาส่วนใหญ่ยังมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษได้ไม่ดีเท่าที่ควร โดยจากการทดสอบ O-NET พบว่ารายวิชาภาษาอังกฤษมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับต่ำกว่าร้อยละ 50

ตลอดช่วงเวลา 5 ปีที่ผ่านมา โดยเฉพาะปีการศึกษา 2554 และ 2555 ที่พบว่า นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดในรายวิชาภาษาอังกฤษอยู่ที่ 19.22 และ 21.80 ตามลำดับ จากคะแนนเต็ม 100 คะแนน ค่าเฉลี่ยแต่ละสาระชี้ให้เห็นว่านักเรียนไทยมีจุดอ่อนในเรื่องภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งสะท้อนว่าความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียนนั้นอยู่ในเกณฑ์ที่ต้องปรับปรุง (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ, 2556) ดังนั้น เมื่อผู้สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาเข้าสู่ระดับอุดมศึกษาด้วยระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษที่ต่ำ ทำให้นักศึกษาไม่สามารถพัฒนาความสามารถทางภาษาได้มากเท่าที่ควรภายในระยะเวลาและจำนวนหน่วยกิตที่จำกัด ผลที่ตามมาคือ การถอนและการสอบไม่ผ่านรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน (อดิศา และคณะ, 2547)

Tonkyn (1995) กล่าวว่านักเรียนที่มีคะแนนจากการวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษสูง ก็มีโอกาสมากที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษในอนาคตได้เช่นเดียวกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Teo and Chatupote (2002) ที่พบว่า ความสามารถทางภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 หมายความว่า ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษดี ก็จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดี ในขณะเดียวกันผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาต่ำ ก็จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ต่ำไปด้วย งานวิจัยของ Fakeye and Ogunsiji (2009) ที่ศึกษาตัวชี้วัดความสำเร็จของการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน พบว่า ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษสามารถชี้วัดความสำเร็จในการเรียนของผู้เรียนได้เช่นเดียวกัน จะเห็นได้ว่า ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษสามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนได้อย่างไรก็ตาม Graham (1987) ได้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับความเที่ยงตรงเชิงพยากรณ์ของแบบทดสอบทางภาษาว่า ความสามารถทางภาษาอังกฤษเป็นเพียงปัจจัยหนึ่งที่เป็นตัวชี้วัดความสำเร็จในการเรียนของผู้เรียนเท่านั้น ยังมีอีกหลายปัจจัยที่ส่งผลต่อ

ความสำเร็จของการเรียนภาษาอังกฤษ อาทิเช่น หลักสูตร และกระบวนการจัดการเรียนการสอน เป็นต้น

ในด้านการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในระดับอุดมศึกษาของไทยนั้น ทบวงมหาวิทยาลัย (2544) ได้ประกาศนโยบายการจัดการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษในสถาบันอุดมศึกษา กำหนดให้ มหาวิทยาลัยจัดกลุ่มผู้เรียนตามความสามารถและ ปรับปรุงระบบการเรียนของนักศึกษา โดยให้มีการเรียน วิชาภาษาอังกฤษอย่างน้อย 12 หน่วยกิตขึ้นไป ทั้งนี้ กำหนดให้ 6 หน่วยกิตแรก เป็นวิชาที่เน้นทักษะ สัมพันธ์และทักษะการเรียนรู้ ส่วนที่นอกเหนือจากนั้น ให้จัดตามความต้องการของแต่ละสาขาวิชา เพื่อ ตอบสนองวัตถุประสงค์ของหลักสูตรที่มุ่งผลิตบัณฑิต ให้มีความรอบรู้ สามารถนำองค์ความรู้ไปประยุกต์ใช้ ในชีวิตได้อย่างเหมาะสม อีกทั้งสามารถติดต่อสื่อสาร กับผู้อื่นได้เป็นอย่างดี (ราชกิจจานุเบกษา, 2548)

นอกจากนี้ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษา แห่งชาติ (2542) ได้กำหนดแนวทางในการจัดการเรียน การสอนในระดับอุดมศึกษาโดยยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคน มีความสามารถในการเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ โดย จัดให้มีกระบวนการเรียนรู้ที่หลากหลาย ส่งเสริมให้ ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพ ตลอดจนจัดเนื้อหาสาระและกิจกรรมที่สอดคล้องกับ ความสามารถของผู้เรียน (ราชกิจจานุเบกษา, 2542) กระบวนการจัดการเรียนการสอนที่มีคุณภาพนั้น จะ นำไปสู่การพัฒนาคุณภาพของผู้เรียนให้เป็นไปตาม วัตถุประสงค์ของหลักสูตร และยกระดับมาตรฐาน การศึกษาได้สูงขึ้น ทำให้สามารถผลิตบัณฑิตที่มี คุณภาพเพื่อเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศ (พัช ราพร, 2553) ทั้งนี้ Carroll (1947, อ้างถึงใน พชรพร, 2553) ได้เสนอหลักการสำคัญในการจัดการเรียนการ สอนที่ประสบผลสำเร็จว่าผู้สอนจะต้องคำนึงถึงความ แตกต่างทางสติปัญญา ความสามารถ ความถนัด และ ความสนใจของผู้เรียนแต่ละบุคคล การใช้กลวิธีการ จัดการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับผู้เรียน เพื่อให้บรรลุ เป้าหมายของการเรียนอย่างรู้แจ้ง (Mastery Learning)

การจัดรูปแบบการเรียนการสอนที่ตอบสนอง ความหลากหลายของผู้เรียนนั้น Slavin (1987) ได้เสนอ ว่า ควรจัดกลุ่มผู้เรียนที่มีความสามารถในระดับเดียวกัน เรียนด้วยกัน เพื่อให้ผู้สอนสามารถจัดกิจกรรมการสอน และพัฒนาทักษะทางวิชาการที่ตรงกับระดับ ความสามารถของผู้เรียน ซึ่งจะเป็นผลดีทั้งกับกลุ่ม ผู้เรียนที่มีความสามารถสูงในการยกระดับกิจกรรมการ สอนที่ทำทลายความสามารถของตน และกลุ่มผู้เรียนที่มี ความสามารถต่ำในการจัดกิจกรรมที่เป็นพื้นฐาน ไม่ สลับซับซ้อน จะทำให้ผู้เรียนสนใจและไม่เบื่อหน่ายกับ เนื้อหาที่เรียน อย่างไรก็ตาม Johnson and Johnson (1987) ได้เสนอว่า ควรจัดกลุ่มผู้เรียนที่มีความสามารถ ทางภาษาแตกต่างกันเรียนด้วยกัน โดยให้ผู้เรียนทุกคน มีส่วนร่วมในกิจกรรมการสอนโดยไม่คำนึงถึง ความสามารถของตนเอง วัฒนาพร (2545) และ Lundgren (2008) เพิ่มเติมว่า การจัดกลุ่มเช่นนี้จะ เป็นผลดีสำหรับผู้เรียนในการสร้างความสัมพันธ์ในเชิงบวก แลกเปลี่ยนความรู้ความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ในหลาย ระดับ ความรับผิดชอบในกระบวนการกลุ่ม อีกทั้งยัง เป็นการช่วยผู้เรียนที่มีความสามารถต่ำเอาชนะอุปสรรค ทางปัญญาได้ การจัดการเรียนการสอนจะใช้แนวคิด ด้านใดที่ตรงกันข้ามนี้ อาจต้องพิจารณาสภาพแวดล้อม และปัจจัยต่างๆที่เกี่ยวข้อง

มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา ได้มีการจัดให้นักศึกษา ชั้นปีที่ 1 ทุกสาขาวิชาเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการ สื่อสารและพัฒนาการเรียนรู้ ซึ่งเป็นรายวิชาบังคับ ทั่วไป เพื่อสร้างความรู้ขั้นพื้นฐานที่มีประสิทธิภาพ สำหรับการศึกษาระดับอุดมศึกษา ใช้วิธีการจัด หมวดหมู่เรียน กลุ่มละ 40-50 คน ตามลำดับการ ลงทะเบียน โดยไม่ได้แยกนักศึกษาตามระดับ ความสามารถทางภาษาและสาขาวิชาที่เรียน ปัญหาที่ เกิดจากวิธีการจัดกลุ่มนักศึกษาดังกล่าว คือ ไม่สามารถ พัฒนานักศึกษาแต่ละบุคคลไปตามศักยภาพที่แท้จริงได้ นักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาสูงก็ไม่อาจเริ่มเรียน ในระดับที่สอดคล้องกับความสามารถของตนเอง ในขณะที่นักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาค่ำก็ไม่มี

สามารถพัฒนาตนเองให้ขึ้นมามีระดับมาตรฐานที่กำหนดได้ ปัญหาสำคัญอีกประการหนึ่ง คือ การขาดทักษะต่างๆทางภาษาอังกฤษของนักศึกษา เนื่องจากมีความรู้พื้นฐานทางภาษาอยู่ในระดับอ่อนมาก ทำให้นักศึกษาไม่สามารถเรียนได้ตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตรที่อาจไม่สอดคล้องกับความสามารถที่มี

ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะประเมินนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา ว่าควรได้รับการยกเว้นการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเป็นจำนวนเท่าใด เพื่อแยกนักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาสูง โดยไม่ต้องเข้าเรียนรายวิชาดังกล่าว รวมถึงศึกษาความจำเป็นในการพัฒนาทักษะต่างๆทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาแต่ละระดับเพื่อนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนที่มีความยืดหยุ่นและสอดคล้องกับศักยภาพที่แท้จริงของผู้เรียน อันจะทำให้การบริหารจัดการด้านการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากขึ้น

### วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อประเมินนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา ว่าควรได้รับการยกเว้นการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและพัฒนาการเรียนรู้เป็นจำนวนเท่าใด
2. เพื่อศึกษาความจำเป็นในการพัฒนาทักษะต่างๆทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาแต่ละระดับ

### วิธีการวิจัย

#### 1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา ปีการศึกษา 2556 จำนวน 1,095 คน ประกอบด้วย คณะครุศาสตร์ คณะวิทยาการจัดการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และคณะวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีและการเกษตร (มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา, 2556)

กลุ่มตัวอย่าง ใช้วิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage Sampling) โดยใช้คะแนนจากการทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) เป็นเกณฑ์

เริ่มจากการใช้เทคนิค 33% ของ Hughes (1989) ในการจัดกลุ่มนักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษออกเป็นกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ เพื่อให้ได้ตัวแทนประชากรที่มีความสามารถหลากหลาย จากนั้นจึงใช้ตารางของ Krejcie and Morgan (1970) ในการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างและนำมาเฉลี่ยอัตราส่วนที่ใช้แต่ละคณะ จึงได้นักศึกษาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้รวมทั้งสิ้น จำนวน 254 คน รายละเอียดดังตาราง 1 ต่อไปนี้

| ระดับ<br>ปริญญาตรี/<br>คณะ | การจัดกลุ่ม<br>นักศึกษา | ประชากร<br>(คน) | กลุ่มตัวอย่าง<br>(คน) |                      |
|----------------------------|-------------------------|-----------------|-----------------------|----------------------|
|                            |                         |                 | กลุ่มชั้น<br>ที่ 1*   | กลุ่มชั้น<br>ที่ 2** |
| ครุศาสตร์                  | นศ. กลุ่มสูง            | 152             | 50                    | 18                   |
|                            | นศ. กลุ่มต่ำ            |                 | 50                    | 18                   |
| วิทยาการจัดการ             | นศ. กลุ่มสูง            | 223             | 74                    | 26                   |
|                            | นศ. กลุ่มต่ำ            |                 | 74                    | 26                   |
| มนุษย & สังคม              | นศ. กลุ่มสูง            | 339             | 112                   | 39                   |
|                            | นศ. กลุ่มต่ำ            |                 | 112                   | 39                   |
| วิทยาฯ & การเกษตร          | นศ. กลุ่มสูง            | 381             | 126                   | 44                   |
|                            | นศ. กลุ่มต่ำ            |                 | 126                   | 44                   |
| สรุป                       |                         | 1,095           | 724                   | 254                  |

\* สุ่มโดยใช้เทคนิค 33

\*\* สุ่มโดยใช้ตารางของ krejcie & Morgan

#### 2. เครื่องมือวิจัย

2.1 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและพัฒนาการเรียนรู้ เป็นแบบทดสอบที่อาจารย์ประจำวิชาเป็นผู้พัฒนาและใช้จริง ผู้วิจัยนำมาใช้ทดสอบวัดศักยภาพในการเรียนรายวิชาบังคับพื้นฐานก่อนเข้าเรียนจริง โดยดำเนินการ ดังนี้ 1) วิเคราะห์เป้าหมายของรายวิชา โดยศึกษาคำอธิบายรายวิชา และโครงสร้างรายวิชา 2) วิเคราะห์ประเด็นหลักของบทเรียน โดยเฉลี่ยจากชั่วโมงสอนของแต่ละบทเรียน 3) รวบรวมข้อสอบกลางภาคและปลายภาคเป็นฉบับเดียว ตัดข้อสอบที่ไม่ได้อยู่ในขอบเขต ข้อสอบซ้ำ ข้อที่เป็นนัยเยื้อต่อข้อสอบข้ออื่น และปรับตัวเลือกคำตอบ 4) กำหนดเวลาที่ใช้สอบด้วยการหาค่าเฉลี่ยจากต้นฉบับของข้อสอบ ได้ข้อสอบ

จำนวน 90 ข้อ 90 คะแนน เวลา 90 นาที 5) นำแบบทดสอบให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านตรวจสอบเที่ยงตรงของเนื้อหา (content validity) 6) ทดลองใช้แบบทดสอบกับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา จำนวน 30 คน ที่มีความสามารถใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง

2.2 ผลคะแนนจากการทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นพื้นฐาน (Ordinary National Educational Test) เป็นการวัดผลการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานสำหรับช่วงชั้นที่ 4 ดำเนินการสอบโดยสถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (NIETS) ข้อสอบเป็นลักษณะปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 70 ข้อ 100 คะแนน เน้นการคิดวิเคราะห์ ครอบคลุมเนื้อหา 4 สาระ ประกอบด้วย ภาษาเพื่อการสื่อสาร ภาษาและวัฒนธรรม ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระอื่นๆ และภาษาด้วยความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

### 3. วิธีการเก็บข้อมูล

ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลโดยใช้ผลคะแนนจากการทดสอบ O-NET ที่ได้รับความอนุเคราะห์ข้อมูลจากงานทะเบียนและประมวลผลของมหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา โดยตรง เพื่อนำมาใช้ในการระบุกลุ่มตัวอย่างเพื่อทดสอบวัดความสามารถในการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารฯ ในสัปดาห์ที่สองของภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556

### 4. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิจัย

ใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบคำถามวิจัยแต่ละข้อ ดังนี้

4.1 ใช้สถิติพื้นฐาน (descriptive statistics) ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าร้อยละ (percentage) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ค่าสูงสุด (Maximum) ค่าต่ำสุด (Minimum) นอกจากนี้ ยังใช้คะแนนมาตรฐาน Z-score คะแนนมาตรฐาน T-score และตารางไขว้ (Cross tabulation) เพื่อประเมินนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ว่าควรได้รับการยกเว้นการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารฯ เป็นจำนวนเท่าใด

4.2 ใช้สถิติพื้นฐาน (descriptive statistics) ได้แก่ ค่าร้อยละ (percentage) เพื่อคำนวณหาความจำเป็นใน

ด้านการพัฒนาทักษะต่างๆทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาแต่ละระดับ

### ผลการวิจัย

1. การยกเว้นการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารฯ ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1

ตาราง 2 ค่าร้อยละ ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ (O-NET) และความสามารถในการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารฯ ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1

| การทดสอบ                   | %     | S.D. | N   | r      |
|----------------------------|-------|------|-----|--------|
| O-NET                      | 17.86 | 9.06 | 250 | .331** |
| ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารฯ | 29.91 | 9.95 | 250 |        |

\*\* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตาราง 2 พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ (O-NET) ต่ำกว่าร้อยละ 50 โดยมีคะแนนเฉลี่ยเพียงร้อยละ 17.86 เท่านั้น แสดงว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ (O-NET) โดยรวมอยู่ในระดับต่ำ

ในขณะที่ผลการทดสอบวัดความสามารถในการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารฯ ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 โดยรวมมีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าร้อยละ 50 เช่นเดียวกัน ซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยเพียงร้อยละ 29.91 แสดงว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีความสามารถทางภาษาในขณะนี้อยู่ในระดับต่ำ

และยังพบว่าความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ (O-NET) ของนักศึกษาสัมพันธ์กับความสามารถในการเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 ( $r=.331, p<.01$ ) แต่เป็นที่น่าสนใจกว่าค่าความสัมพันธ์ ( $r$ ) อยู่ในระดับน้อย

เพื่อให้ได้มุมมองที่ชัดเจนในการแบ่งระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาในการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารฯ ได้แบ่งผล



คะแนน O-NET เป็น 8 ระดับ ตามระบบเกรดของมหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา ดังนี้ 1) ระดับ A (90-100) = ดีเยี่ยม 2) ระดับ B+ (85-89) = ดีมาก 3) ระดับ B (80-84) = ดี 4) ระดับ C+ (70-79) = ดีพอใช้ 5) ระดับ C (60-69) = พอใช้ 6) ระดับ D+ (55-59) = อ่อน 7) ระดับ D (50-54) = อ่อนมาก 8) ระดับ E (0-49) = ตก

ตาราง 3 จุดแบ่ง (cut off points) ในการจัดกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ตามความสามารถของผู้เรียน

| จุดแบ่งในการจัดกลุ่มนักศึกษา |                |     |       |
|------------------------------|----------------|-----|-------|
| ระดับ                        | O-NET          | f   | %     |
| E                            | 0 - 27.49      | 239 | 95.6  |
| D                            | 27.50 - 39.54  | 7   | 2.8   |
| D+                           | 39.55 - 51.59  | 2   | 0.8   |
| C                            | 51.60 - 63.64  | 0   | 0.0   |
| C+                           | 63.65 - 75.69  | 1   | 0.4   |
| B                            | 75.70 - 87.64  | 1   | 0.4   |
| B+                           | 87.65 - 99.79  | 0   | 0.0   |
| A                            | 99.80 - 100.00 | 0   | 0.0   |
| รวม                          |                | 250 | 100.0 |

ตาราง 3 แสดงให้เห็นว่า ความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาส่วนใหญ่ (95.6%) ในขณะนี้อยู่ในระดับ E (ตก) ของผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารฯ นักศึกษาทำคะแนนได้ดีที่สุดระดับ B (ดี) เพียงร้อยละ 0.4 นอกจากนี้ ยังมีนักศึกษาน้อย (0.4 %) ที่ทำคะแนนได้ในระดับ C+ (ดีพอใช้) ในทางตรงกันข้าม ไม่มีจำนวนนักศึกษาที่สามารถทำคะแนนได้ในระดับ A (ดีเยี่ยม) และ B+ (ดีมาก)

ตาราง 4 ตารางไขว้ของความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ (O-NET) และความสามารถในการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารฯ ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1

|                            |       | ระดับความสามารถทางภาษา<br>(O-NET) |      |     |     |     | รวม    |      |
|----------------------------|-------|-----------------------------------|------|-----|-----|-----|--------|------|
|                            |       | E                                 | D    | D+  | C+  | B   |        |      |
| ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารฯ | C+    | Count                             | 1    | 1   | 0   | 0   | 0      | 2    |
|                            |       | % of                              |      |     |     |     |        |      |
|                            |       | Total                             | .4%  | .4% | .0% | .0% | .0%    | .8%  |
|                            | C     | Count                             | 3    | 1   | 0   | 0   | 0      | 4    |
|                            |       | % of                              |      |     |     |     |        |      |
|                            |       | Total                             | 1.2% | .4% | .0% | .0% | .0%    | 1.6% |
|                            | D+    | Count                             | 5    | 0   | 0   | 0   | 0      | 5    |
|                            |       | % of                              |      |     |     |     |        |      |
|                            |       | Total                             | 2%   | .0% | .0% | .0% | .0%    | 2%   |
|                            | D     | Count                             | 2    | 1   | 0   | 0   | 0      | 3    |
|                            | % of  |                                   |      |     |     |     |        |      |
|                            | Total | .8%                               | .4%  | .0% | .0% | .0% | 1.2%   |      |
| E                          | Count | 228                               | 4    | 2   | 1   | 1   | 236    |      |
|                            | % of  |                                   |      |     |     |     |        |      |
|                            | Total | 91.2%                             | 1.6% | .8% | .4% | .4% | 94.4%  |      |
|                            |       | 239                               | 7    | 2   | 1   | 1   | 250    |      |
| เฉลี่ย                     |       | 95.6%                             | 2.8% | .8% | .4% | .4% | 100.0% |      |

จากตาราง 4 พบว่า นักศึกษาที่มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ (O-NET) อยู่ในระดับ E (ตก) ส่วนใหญ่จะมีความสามารถทางภาษาอยู่ในระดับ E (ตก) ของการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารฯ ซึ่งคิดเป็นจำนวนนักศึกษาร้อยละ 91.2 ในขณะที่ นักศึกษาที่มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ (O-NET) อยู่ในระดับ D (1.6%) และระดับ D+ (0.8%) จะมีความสามารถทางภาษาอยู่ในระดับ E (ตก) ของการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารฯ เช่นเดียวกัน ยิ่งไปกว่านั้น นักศึกษาที่มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ (O-NET) อยู่ในระดับ C+ (0.4%) และระดับ B (0.4%) ก็มีความสามารถทางภาษาอยู่ในระดับ E (ตก) ของการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารฯ เช่นเดียวกัน แสดงว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ส่วนใหญ่มีความสามารถทางภาษาในขณะที่อยู่ในระดับต่ำ ถึงแม้ยังมีนักศึกษบางส่วนที่ทำคะแนนได้ในระดับที่ดีกว่า E แต่ก็ยังเป็นคะแนนที่ต่ำกว่าร้อยละ 50 ถือเป็นระดับที่ต่ำมาก

2. ความจำเป็นในการพัฒนาทักษะต่างๆทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาแต่ละระดับ

ตาราง 5 ค่าร้อยละของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1

| ระดับ                     | ค่าร้อยละ (%) |         |          |         |       |
|---------------------------|---------------|---------|----------|---------|-------|
| ความสามารถทางภาษา (O-NET) | การพูด        | คำศัพท์ | ไวยากรณ์ | การอ่าน | รวม   |
| E                         | 33.70         | 13.84   | 30.36    | 43.85   | 29.33 |
| D                         | 50.00         | 32.00   | 45.16    | 65.00   | 46.99 |
| D+                        | 40.00         | 10.00   | 44.00    | 45.00   | 33.89 |
| C+                        | 50.00         | 4.00    | 40.00    | 50.00   | 34.44 |
| B                         | 40.00         | 4.00    | 40.00    | 60.00   | 34.44 |
| เฉลี่ย                    | 34.30         | 14.24   | 30.96    | 44.55   | 29.91 |

จากตาราง 5 พบว่า นักศึกษาที่มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับ E ระดับ D และระดับ C+ มีความสามารถทางภาษาในทักษะการอ่านได้ดีที่สุด (43.85%, 65% และ 50% ตามลำดับ) และทำคะแนนได้น้อยที่สุดในทักษะคำศัพท์ (13.84%, 32% และ 4% ตามลำดับ) ในทางตรงกันข้าม มีเพียงนักศึกษาที่อยู่ในระดับ D+ เท่านั้น ที่ทำคะแนนในทักษะไวยากรณ์ได้ดีกว่าทักษะการพูด ซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ร้อยละ 44.00 และ 40.00 ตามลำดับ นอกจากนี้แล้ว ยังพบว่า นักศึกษาที่อยู่ในระดับ B ทำคะแนนในทักษะไวยากรณ์เท่ากับทักษะการพูด โดยมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ร้อยละ 40.00 ทั้งสองทักษะ แสดงว่า โดยภาพรวมนักศึกษาชั้นปีที่ 1 แต่ละระดับมีความสามารถทางการอ่านดีที่สุด และทักษะคำศัพท์น้อยที่สุด โดยส่วนใหญ่ยังทำคะแนนในแต่ละทักษะต่ำกว่าร้อยละ 50

### อภิปรายและสรุปผลการวิจัย

จากผลการวิจัยครั้งนี้ สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ส่วนใหญ่ (95.6%) มีความสามารถทางภาษาอังกฤษในขณะนี้เทียบเท่ากับระดับ E (ตก) ของการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารฯ และอีกบางส่วน (2.8%) มีความสามารถทางภาษาเทียบเท่ากับระดับ D (อ่อนมาก) หมายความว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีความสามารถทางภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำ ทำให้ไม่สามารถได้รับการยกเว้นการเรียน

รายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารฯ ซึ่งเป็นรายวิชาบังคับภาษาอังกฤษสำหรับการศึกษาระดับอุดมศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา อย่างไรก็ตาม คะแนนที่ได้จากการวัดความสามารถในการเรียนรายวิชาดังกล่าวเป็นการทดสอบความสามารถก่อนเรียน ผลการวิจัยจึงทำได้เพียงรายงานว่าความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษา ก่อนเข้าเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารฯ อยู่ในระดับ E (ตก) จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องเรียนรายวิชาบังคับภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาศักยภาพทางภาษาให้ขึ้นมาถึงมาตรฐานที่อุดมศึกษากำหนด และสามารถเรียนต่อระดับมหาวิทยาลัยได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่มีความสามารถทางภาษาอยู่ในระดับ E (ตก) ได้คะแนนจากการวัดความสามารถในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารฯ ต่ำกว่าร้อยละ 50 ทุกทักษะ โดยทำได้ดีที่สุดในทักษะการอ่าน (43.85%) และอ่อนที่สุดในทักษะคำศัพท์ (13.84%) จึงอาจตีความได้ว่า นักศึกษาระดับ E มีความจำเป็นในการพัฒนาความสามารถทางภาษาทุกทักษะ ทั้งนี้ ต้องการการพัฒนาทักษะคำศัพท์เป็นลำดับแรก และการอ่านเป็นลำดับสุดท้าย ในขณะที่นักศึกษาระดับ D (อ่อนมาก) ได้คะแนนจากการวัดความสามารถในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารฯ สูงกว่าร้อยละ 50 ในทักษะการอ่าน และการพูด (65% และ 50% ตามลำดับ) แต่ทักษะที่ยังอ่อน คือ ทักษะคำศัพท์ (32%) อาจกล่าวได้ว่า นักศึกษาระดับ D มีความสามารถทางภาษาที่ดีพอสมควรในทักษะการอ่าน และการพูด แต่ยังคงต้องการการพัฒนาในทักษะคำศัพท์เช่นเดียวกัน ผลการศึกษาสอดคล้องกับงานวิจัยของ อติศา และคณะ (2547) ที่พบว่า นักศึกษาระดับอุดมศึกษามีทักษะการอ่านมากที่สุด เช่นเดียวกับงานวิจัยของ พรรณรศมี และคณะ (2551) ที่พบว่า นักศึกษาระดับอุดมศึกษามีการใช้ทักษะการอ่านมากกว่าทักษะอื่นๆ จะเห็นได้ว่า นักศึกษาระดับ D (46.99%) มีความสามารถทางภาษาที่ดีกว่านักศึกษาระดับ E (29.33%) ถึงแม้ว่านักศึกษาทั้งสองกลุ่มจำเป็นต้องพัฒนาในทักษะคำศัพท์เป็นลำดับ

แรก แต่ด้วยระดับความสามารถทางภาษาที่แตกต่างกัน จึงควรพัฒนาทักษะต่างๆของนักศึกษาทั้งสองกลุ่มนั้น ในระดับที่แตกต่างกันตามความสามารถของนักศึกษา

ดังนั้น เพื่อให้ให้นักศึกษาสามารถเรียนต่อใน สถานศึกษาขั้นสูงได้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงควรจัดการ เรียนการสอนที่ตอบสนองความหลากหลายของผู้เรียน โดยการจัดกลุ่มนักศึกษาที่มีความสามารถระดับ เดียวกัน เรียนในชั้นเรียนเดียวกัน ดังที่ Slavin (1987) เสนอว่า ควรจัดให้ผู้เรียนที่มีความสามารถระดับ เดียวกัน เรียนด้วยกันเพื่อพัฒนาทักษะทางวิชาการใน ระดับเดียวกัน ซึ่งจะเป็นผลดีทั้งกับนักศึกษาและ ครูผู้สอนในการยกระดับการสอน ไม่ว่าจะเป็นด้าน เนื้อหา สื่อการสอน ที่สอดคล้องกับความสามารถของ นักศึกษาได้เต็มศักยภาพ ยิ่งไปกว่านี้ จะทำให้การ พัฒนาศักยภาพของนักศึกษาแต่ละระดับเกิดขึ้นเร็ว เพราะความสามารถที่เท่าเทียมกันทำให้สามารถ ขยับเคลื่อนไปได้เร็ว ทั้งนี้ Richards (1998) ได้สนับสนุน เพิ่มเติมว่านักศึกษาแต่ละบุคคลมีความรู้พื้นฐานทาง ภาษาที่หลากหลาย ทำให้มีวิธีการพัฒนาการเรียนรู้ที่ แตกต่างกัน จึงควรมีการจัดกลุ่มนักศึกษาตาม ความสามารถของผู้เรียน อย่างไรก็ตาม ก็อาจเป็นไปได้ เช่นเดียวกันในการจัดกลุ่มให้นักศึกษาที่มีความสามารถ แตกต่างกัน เรียนในชั้นเรียนเดียวกัน ตามที่ Johnson and Johnson (1987) เสนอว่า ควรจัดกลุ่มนักศึกษาที่มี ความสามารถทางภาษาสูง กลาง ต่ำ เรียนในกลุ่ม เดียวกัน โดยให้นักศึกษาทุกคนมีส่วนร่วมในกิจกรรม การเรียนโดยไม่คำนึงถึงความสามารถของตนเอง Manlove and Baker (1995) ได้เพิ่มเติมว่า การจัดกลุ่ม เช่นนี้จะทำให้นักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาสูง สามารถช่วยเหลือนักศึกษาที่อ่อนภาษาได้ และจะทำให้ นักศึกษาเกิดแรงจูงใจในการเรียน อย่างไรก็ตาม ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่า นักศึกษาที่มีความสามารถทาง ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับ D นั้น มีเพียง 2.8% เท่านั้น ในขณะที่นักศึกษาที่อยู่ในระดับ E มีจำนวนมากถึง 95.6% ทั้งนี้ นักศึกษาทุกระดับมีความสามารถทาง ภาษาอังกฤษต่ำกว่าร้อยละ 50 ดังนั้น ด้วยบริบท และ

สภาพแวดล้อมของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา จึงอาจมีความเหมาะสมมากกว่าในการจัดการเรียนการ สอน โดยให้นักศึกษาระดับ D เรียนในชั้นเรียนเดียวกัน กับนักศึกษาระดับ E โดยจัดกลุ่มให้นักศึกษาที่มี ความสามารถทั้ง 2 ระดับ เรียนในกลุ่มเดียวกัน เพื่อให้ นักศึกษาได้มีส่วนร่วมและสนับสนุนซึ่งกันและกันใน การเรียนวิชาทางภาษา และอาจเพิ่มเนื้อหาบางส่วน ให้กับกลุ่มที่มีความสามารถสูงกว่าให้เรียนรู้ได้มากกว่า

ดังนั้นผลการศึกษานี้สามารถสรุปได้ว่า นักศึกษา ชั้นปีที่ 1 มีความสามารถทางภาษาอังกฤษในขณะนี้ อยู่ ในระดับต่ำ ทำให้ไม่สามารถได้รับขเว้นการเรียน รายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารฯ และควรจัดกลุ่ม ผู้เรียนที่มีความสามารถแตกต่างกันให้เรียนด้วยกัน เพื่อให้บรรลุศักยภาพสูงสุดของนักศึกษา และควรเน้น การพัฒนาทุกทักษะอย่างเร่งด่วนสำหรับนักศึกษาระดับ E และเน้นทักษะคำศัพท์สำหรับนักศึกษาระดับ D

### ข้อเสนอแนะ

#### 1. ข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนการสอน

1.1 ในการจัดหลักสูตรการเรียนการสอนที่ สอดคล้องกับศักยภาพของผู้เรียนนั้น ควรจัดกิจกรรม การสอนที่เน้นการพัฒนาศักยภาพทางภาษาในทุก ทักษะสำหรับนักศึกษาระดับ D และระดับ E และเน้น ทักษะคำศัพท์สำหรับนักศึกษาระดับ D

1.2 ในการจัดการเรียนการสอนสำหรับนักศึกษา ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา อาจเหมาะสมกว่าที่ จะจัดกลุ่มให้นักศึกษาที่มีความสามารถทาง ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน เรียนในชั้นเรียนเดียวกัน เนื่องจากจำนวนนักศึกษาที่อยู่ในกลุ่มความสามารถสูง กว่ามีน้อยมาก

#### 2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างจากนักศึกษาที่เรียน รายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารฯ ในหลายปี การศึกษาต่อเนื่องกัน เพื่อเพิ่มความเที่ยงตรงและความ น่าเชื่อถือของผลการศึกษามากยิ่งขึ้น



2.2 ควรมีการเก็บข้อมูลระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษหลังเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารฯ เพื่อใช้ในการพยากรณ์ความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีความแม่นยำและน่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้น

### ข้อจำกัดของงานวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มาจากนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยราชภัฏยะลาที่ผ่านการสอบ O-NET เท่านั้น นักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยระบบโควตาได้รับตรง และไม่ได้ผ่านการสอบ O-NET ไม่ได้นำมาใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

2. การวิจัยครั้งนี้ มีการเก็บข้อมูลกับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่เข้าศึกษาในปีการศึกษา 2556 เท่านั้น ดังนั้นผลการวิจัยจึงอาจไม่สามารถอ้างอิงถึงนักศึกษาในปีการศึกษาอื่นๆ ได้

3. การวิจัยครั้งนี้มีข้อจำกัดที่เป็นการวัดความสามารถก่อนเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารฯ ทำให้ผลวิจัยที่ได้เป็นเพียงการจัดระดับความสามารถทางภาษาของนักศึกษาในขณะนี้เท่านั้น การวิจัยครั้งต่อไป ควรเก็บข้อมูลความสามารถทางภาษาอังกฤษหลังเรียนรายวิชาดังกล่าว เพื่อนำมาพยากรณ์ความสามารถทางภาษาของนักศึกษาให้มีความแม่นยำและน่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ การใช้การถดถอยเชิงเส้น (Linear Regression) ในการพยากรณ์ความสามารถทางภาษาสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป น่าจะเป็นตัวเลือกที่ดีเพื่อมาวิเคราะห์นอกเหนือจากการใช้ตารางไขว้ (Cross tabulation)

### กิตติกรรมประกาศ

บทความวิจัยนี้สำเร็จได้ด้วยความอนุเคราะห์อย่างยิ่งจาก รศ. ดร.มณฑา จาญพจน์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิจัยที่กรุณาให้คำแนะนำ ตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ และปรับปรุงบทความวิจัยจนเสร็จสมบูรณ์ รวมถึงกำลังใจอันล้ำค่าในหลายโอกาสที่ผู้วิจัยหมั่นกำลังใจที่จะสู้ต่อไป

ขอขอบพระคุณ ผศ. ดร. วราภรณ์ ศรีเพชรพันธุ์ และ ดร.พนิดา สุขศรีเมืองที่ได้กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญใน

การพิจารณาตรวจแก้เครื่องมือและให้ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์สำหรับบทความวิจัยได้เป็นอย่างดี

ขอขอบพระคุณคณาจารย์ บุคลากร และนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา ที่เสียสละเวลาและให้ความร่วมมือในการเก็บข้อมูล รวมถึงผู้มีส่วนช่วยเหลือทุกท่าน ซึ่งมีส่วนร่วมทำให้การวิจัยครั้งนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี

ขอขอบพระคุณกำลังใจที่ยิ่งใหญ่จากครอบครัวและเพื่อนๆ ที่คอยช่วยเหลือและให้กำลังใจเสมอมา คุณประโยชน์หรือกุศลอันใดที่เกิดจากบทความฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบแด่คณาจารย์ บุคลากร และผู้มีพระคุณทุกท่านไว้ ณ โอกาสนี้

### เอกสารอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. 2555. ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง การใช้ผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาตินั้นพื้นฐานเป็นองค์ประกอบหนึ่งในการตัดสินผลการเรียนของผู้เรียนที่จบการศึกษาตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2551.

ทบวงมหาวิทยาลัย. 2544. ประกาศทบวงมหาวิทยาลัย เรื่อง นโยบายการจัดการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษในสถาบันอุดมศึกษา.

พัชรพร รัตนวโรภาส. 2553. รายงานวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน เรื่อง สภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอนวิชา ENG32 ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมวลชน สาขาวิชาภาษาอังกฤษสื่อสารธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีปทุม.

พรรณศรีมี เก้าธรรมสาร และคณะ. 2551. รายงานวิจัย เรื่อง ความต้องการและการจัดการรายวิชาเลือก ภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่. สงขลา: มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา. 2555. สถิติจำนวนนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2556. ยะลา: มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา.

ราชกิจจานุเบกษา. 2542. พระราชบัญญัติการศึกษา

- แห่งชาติ พ.ศ. 2542. เล่ม 116 ตอนที่ 74 ก. หน้า 1-25.
- ราชกิจจานุเบกษา. 2548. ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง เกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับปริญญาตรี พ.ศ. 2548. เล่ม 122 ตอนที่ 39 ง. หน้า 7-13.
- วัฒนาพร ระงับทุกข์. (2545). เทคนิคและกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญตามหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544. กรุงเทพฯ: พริกหวานกราฟฟิค.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2542. แนวทางการปฏิรูปการศึกษาระดับอุดมศึกษาตาม พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542. ค้น เมื่อ 28 เมษายน 2556, จาก [http://www.qa.kmutnb.ac.th/qa\\_knowledge/edu/edreformudom.pdf](http://www.qa.kmutnb.ac.th/qa_knowledge/edu/edreformudom.pdf).
- สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ. 2556. รายงาน ผลการทดสอบระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) ช่วงชั้นที่ 4 (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6) ปีการศึกษา 2554-2555. ค้นเมื่อ 15 มีนาคม 2556, จาก <http://www.niets.or.th>.
- อดิศา เตียว และคณะ. 2547. รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์ ชุดโครงการข้อมูลพื้นฐานเพื่อการเรียนการสอน ภาษต่างประเทศระดับอุดมศึกษาในภาคใต้. สงขลา: มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- Cotton, F., & Conrow, F. 1998. An investigation of the predictive validity of IELTS amongst a group of international students studying at the university of Tasmania. IELTS Research Reports. 1: 72-115.
- Fakeye, D.O. & Ogunsiji Y. 2009. English language proficiency as a predictor of academic achievement among EFL students in Nigeria. European Journal of Scientific Research. 37(3): 490-495.
- Graham, J.G. 1987. English language proficiency and the prediction of academic success. TESOL Quarterly. 21(3): 505-521.
- Hughes, A. 1989. Testing for language teachers. Cambridge: Cambridge University Press.
- Johnson, R. & Johnson, D. 1987. How can we put cooperative learning into practice?. Science Teacher. 54(6): 46-48.
- Krejcie, R. V. & Morgan, D. W. 1970. Determining sample size for research activities. Educational and Psychological Measurement. 30(3): 607-610.
- Lundgren, L. 2008. Cooperative learning in the science classroom. New York: New York Press.
- Manlove, J. & Baker, D. 1995. Local constraints and opportunity to learn. In M. Hallinan (ed) Restructuring schools. New York: Plenum.
- Richards, S. 1998. ELT Spectrum. Oxford: Oxford University Press.
- Rethinasamy, S. & Chuah, K.M. 2011. The Malaysian University English Test (MUET) and its use for placement purposes: A predictive validity study. Electronic Journal of Foreign Language Teaching. 8(2): 234-245.
- Slavin, R. 1987. Ability grouping and student achievement in elementary schools: A best-evidence synthesis. Review of Educational Research. 57(3): 293-336.
- Tonkyn, A. 1995. English language proficiency standards for overseas students: Who needs what level?. Journal of International Education. 6(3): 37-61.
- Teo, A. & Chatupote, M. 2002. Criteria for placing first year students in required English courses at Prince of Songkla University, Hat Yai Campus. Thai TESOL Bulletin. 16(1): 1-17.